

VOORWOORD

Nu ik *De Meesters van het Verre Oosten – leven en leer* presenteer, verklaar ik dat ik deel uitmaakte van een onderzoeksgroep van elf personen die in 1894 het Verre Oosten bezocht.

Tijdens ons verblijf – van drieënhalf jaar – kwamen we in contact met de Grote Meesters van de Himalaya, die ons hielpen bij het vertalen van de annalen, wat ons onderzoekswerk aanzienlijk verlichtte. Ze stonden ons toe hun leven van nabij mee te maken, en zo konden we de grote Wet, zoals zij die aantoonde, echt in werking zien. We noemen hen Meesters, wat enkel onze naam voor hen is. Wie een leven leidt zoals in dit boek beschreven, heeft recht op eerbied en aanzien als Meester.

Aantekeningen en manuscripten – onze feitelijke ervaringen met de Meesters – zijn bewaard gebleven. Destijds dacht ik zelf dat de wereld niet toe was aan deze boodschap. Ik was onafhankelijk lid van de onderzoeksgroep en breng nu mijn aantekeningen in de openbaarheid onder de titel *De Meesters van het Verre Oosten – leven en leer*, met als uitgangspunt dat lezers kunnen aanvaarden of verwerpen, zoals ze willen.

Dit eerste deel van het boek beschrijft de ervaringen in samenhang met de Meesters in het eerste jaar van de expeditie. Het bevat hun lessen, die destijds met hun permissie en goedkeuring stenografisch door ons zijn opgetekend.

De Meesters accepteren dat Boeddha de weg naar Verlichting vertegenwoordigt, maar stellen duidelijk dat Christus Verlichting IS, een staat van bewustzijn waar we allemaal naar streven: het Christuslicht in elk individu; dus het licht in elk kind dat ter wereld komt.

Kennismaking met de Meester Emil

Er wordt tegenwoordig zoveel geschreven over spirituele aangelegenheden, en zovelen ontwaken en zoeken naar de waarheid met betrekking tot de grote leraren van de wereld, dat ik me aangemoedigd voel u op de hoogte te brengen van mijn ervaringen met de Meesters van het Verre Oosten.

Ik probeer in dit boek geen nieuwe vorm van godsverering of godsdienst uiteen te zetten; ik geef slechts een samenvatting van onze ervaringen met de Meesters, waarbij ik het op me neem de grote fundamentele waarheden van hun leer onder de aandacht te brengen.

Deze Meesters leven verspreid over een uitgestrekt gebied, en omdat ons metafysisch onderzoek een groot deel van India, Tibet, China en Perzië omvatte, zijn er geen pogingen gedaan om deze ervaringen te verifiëren.

Onze groep bestond uit elf praktische, wetenschappelijk onderlegde mannen. Het grootste deel van ons leven hadden we doorgebracht met onderzoekswerk. We waren gewoon niets te accepteren tenzij het volledig geverifieerd was en we namen nooit iets zonder bewijs aan. We vertrokken zeer sceptisch en kwamen totaal overtuigd en veranderd terug, zozeer dat drie van ons opnieuw gingen, vastbesloten te blijven tot ze de werken konden verrichten en het leven konden leiden zoals deze Meesters het nu doen.

Degenen die ons zo geweldig hebben geholpen bij ons werk verzochten ons hun namen niet te vermelden, mochten we de verslagen van de expeditie publiceren. Ik zal niets vertellen dan de feiten zoals ze zich voordeden, waarbij ik zo nauwkeurig mogelijk de woorden en uitdruk-

kingen zal bezigen van de mensen die ik ontmoette en met wie ik tijdens de expeditie dagelijks in contact stond.

Een van de voorwaarden die de Meesters vooraf stelden, was dat we aanvankelijk alles waarvan we getuige waren als feit dienden te aanvaarden, en dat geen verklaringen mochten worden geëist voordat we ons grondig in het werk hadden verdiept, hun lessen hadden gevolgd, hun dagelijkse leven hadden meegemaakt en geobserveerd. We zouden deze Meesters vergezellen, leven zoals zij, en zelf conclusies trekken. Het stond ons vrij zo vaak bij hen te zijn als we maar wilden, alle vragen te stellen die in ons opkwamen, onze eigen gevolgtrekkingen te maken om tot antwoorden te komen, en ten slotte dat wat we zagen als feit te aanvaarden of als bedrog te beschouwen. Op geen enkel moment werd enige poging gedaan om ons oordeel op wat voor manier ook te beïnvloeden. Ze wilden dat we volledig overtuigd raakten voordat we geloof zouden hechten aan dat wat we zagen of hoorden, wat het ook was. Daarom leg ik de lezers deze gebeurtenissen voor en vraag hun ze naar goeddunken te aanvaarden of te verwerpen.

We waren sinds ongeveer twee jaar in India, waar we ons normale dagelijkse onderzoekswerk deden, toen ik de Meester ontmoette die in dit geschrift Emil wordt genoemd. Toen ik door een straat liep in een stad waar we verbleven, trok een menigte mijn aandacht. Ik zag dat deze zich om een van die straatmagiërs, of fakirs had gevormd, die in dat land zo algemeen voorkomen. Terwijl ik daar stond, merkte ik naast me een man op leeftijd op die niet van dezelfde kaste was als de mensen om hem heen. Hij keek me aan en vroeg of ik al lang in India was. Ik reageerde: 'Ongeveer twee jaar.' Hij vroeg: 'Bent u Engelsman?' Ik antwoordde: 'Amerikaan.'

Ik was verbaasd en vond het zeer interessant iemand aan te treffen die Engels sprak. Ik vroeg hem wat hij vond van de voorstelling die op dat moment gaande was. Hij antwoordde: 'O, dit is iets heel gewoons in India. Deze kerels worden fakirs, tovenaars of hypnotiseurs genoemd. Ze zijn precies wat die benamingen inhouden, maar achter dat alles gaat een diepere spirituele betekenis schuil die weinigen opmerken, en op een dag zal er iets goeds uit voortkomen. Het is enkel de schaduw van datgene waaruit het is ontstaan. Het roept veel commentaar op, en zij die commentaar leveren lijken nooit tot de ware betekenis te zijn doorgedrongen, want er gaat zeker een waarheid schuil achter dat alles.'

Op dat punt gingen we uit elkaar, en de daaropvolgende vier maanden zag ik hem alleen zo nu en dan. Onze expeditie kwam voor een probleem te staan dat ons veel last bezorgde. In dat zorgelijke stadium kwam ik Emil opnieuw tegen. Hij vroeg meteen wat me dwarszat en begon over ons probleem te praten.

Ik verwonderde me hierover, want ik meende dat niemand van onze groep er buiten onze kleine kring melding van had gemaakt. Zijn vertrouwen met de situatie was van dien aard dat ik het gevoel had dat hij de hele kwestie kende. Hij legde uit dat hij een zeker inzicht in de aangelegenheid had en dat hij zou proberen te helpen.

Binnen enkele dagen was de kwestie opgehelderd en waren we van een probleem verlost. We verwonderden ons hierover, maar vergaten het spoedig omdat onze tijd door andere dingen in beslag werd genomen.

Wanneer zich andere problemen voordeden, kreeg ik de gewoonte die met Emil te bespreken. Het leek alsof onze moeilijkheden zouden ophouden te bestaan zodra ik ze met hem besprak.

Mijn metgezellen hadden Emil ontmoet en met hem gesproken, maar ik had weinig over hem gezegd. Tegen die tijd had ik een aantal, door Emil uitgekozen boeken, over traditionele hindoeïstische kennis gelezen, en was ik er volkomen van overtuigd dat hij een van de ingewijden was. Mijn nieuwsgierigheid was in hoge mate gewekt en mijn belangstelling verdiepte zich elke dag.

Op een zondagmiddag liepen Emil en ik over een veld, toen hij mijn aandacht vestigde op een duif die in cirkels boven ons vloog, en terloops opmerkte dat de vogel hem zocht. Hij bleef roerloos staan en enkele ogenblikken later streek de vogel op zijn uitgestoken arm neer. Hij zei dat de vogel een boodschap bracht van zijn broer in het noorden. Dat bleek een medewerker te zijn die nog niet de kundigheid had ontwikkeld om rechtstreeks te communiceren, en daarom dit middel gebruikte. Later merkten we dat de Meesters in staat zijn ogenblikkelijk met elkaar in contact te treden middels gedachteoverdracht, of een kracht, zoals zij het noemen, die veel subtieler is dan zowel elektriciteit als radiogolven.

Vervolgens begon ik vragen te stellen, en Emil liet me zien dat hij in staat was vogels bij zich te roepen en de richting van hun vlucht te bepalen; dat bloemen en bomen hem toeknikten; dat wilde dieren zonder angst naar hem toe kwamen. Hij scheidde twee jakhalzen die vochten om een kleiner dier, dat ze hadden gedood en waarvan ze aten. Terwijl hij naar ze toe liep staakten ze het vechten en legden ze hun kop in tootaal vertrouwen in zijn uitgestoken handen, om daarna in alle rust hun maaltijd te hervatten. Hij legde zelfs een jong wild dier in mijn handen. Daarna zei hij tegen me: 'Het is niet het sterfelijke zelf, het zelf dat u ziet, dat tot deze dingen in staat is, maar een waarachtiger, dieper zelf. Het is wat u kent als God, God in mij, God de Almachtige die via mij werkzaam is, die deze dingen doet. Uit mezelf, het sterfelijke zelf, kan ik niets. Alleen wanneer ik me volledig van het uiterlijke bevrijd, en het werkelijke, het IK BEN, laat spreken en werken, en de grote Liefde van God tot uitdrukking laat komen, kan ik de dingen doen die u hebt gezien. Wanneer

u de Liefde van God door u heen laat stromen naar alle dingen, is er niets wat angst voor u heeft en kan geen kwaad u overkomen.'

In die tijd kreeg ik dagelijks les van Emil. Hij verscheen dan plotseling in mijn kamer, al had ik de deur zorgvuldig op slot gedaan alvorens naar bed te gaan. In het begin stoorde het me dat hij naar believen opdook, maar ik zag al snel dat hij het voor vanzelfsprekend hield dat ik het begreep. Ik raakte gewend aan zijn gedrag en liet mijn deur open, zodat hij naar goeddunken kon komen en gaan. Dit vertrouwen leek hem genoeg te doen. Ik kon niet al zijn onderricht begrijpen en het niet echt accepteren, en door alles wat ik in het Oosten had gezien was ik destijds ook niet bij machte het volledig te accepteren. Jaren van meditatie waren nodig om me de diepe spirituele zin van het leven van deze mensen te laten begrijpen.

Ze verrichten hun werk zonder uiterlijk vertoon en in volmaakte kinderlijke eenvoud. Ze kennen de kracht van de liefde om hen te beschermen en voeden haar tot de hele natuur van hen houdt en vriendschap met hen sluit. Jaarlijks worden duizenden gewone mensen gedood door slangen en wilde dieren, maar deze Meesters hebben de kracht van liefde zozeer in zichzelf ontwikkeld dat slangen en wilde dieren hen niet deren. Ze leven van tijd tot tijd in het diepst van het oerwoud en leggen soms hun lichaam voor een dorp om het te beschermen tegen de wilde dieren, en het dorp of hun wordt dan geen haar gekrenkt. Wanneer de situatie het vereist, lopen ze over water, stappen ze door het vuur, verplaatsen ze zich onzichtbaar, en doen ze vele andere dingen die wij als wonderen zijn gaan beschouwen die alleen worden verricht door iemand die op een of andere manier bovennatuurlijke krachten zou bezitten.

Er is een treffende overeenkomst tussen het leven en onderricht van Jezus van Nazareth en dat van deze Meesters, zoals hun dagelijkse leven illustreert. Men acht het onmogelijk dat de mens zijn dagelijkse levensbehoeften rechtstreeks uit het Universele ontvangt, dat hij de dood overwint, en de verschillende zogenoemde wonderen verricht die Jezus verrichtte toen Hij op aarde was. De Meesters bewijzen dat al deze dingen hun dagelijkse leven zijn. Alles wat nodig is voor hun dagelijkse behoeften, met inbegrip van voedsel, kleding en geld, vullen ze rechtstreeks aan uit het Universele. Ze hebben de dood zozeer overwonnen dat velen van hen die nu leven ouder zijn dan vijfhonderd jaar, zoals hun getuigenissen afdoende aantonen.

Er zijn betrekkelijk weinig van deze Meesters in India, en andere vormen van godsverering lijken slechts vertakkingen van hun leer te zijn. Ze beseffen dat hun aantal beperkt is en dat slechts enkele leerlingen hen weten te vinden. In het onzichtbare kunnen ze echter bijna onbeperkte aantallen mensen bereiken, en het lijkt hun voornaamste levenswerk in

het onzichtbare allen de hand te reiken en te helpen die openstaan voor hun onderricht.

Emils lessen legden de grondslag voor het werk waarmee we jaren later zouden beginnen tijdens onze derde expeditie naar deze landen, waarin we drieënhalf jaar met de Meesters leefden, met hen meereisden, en getuige waren van hun dagelijkse leven en werk in verschillende gebieden in het Verre Oosten.

Kerstochtend: Emil spreekt over Jezus

In verband met de aanvang van onze derde expeditie, tijdens welke we met het metafysische onderzoek wilden beginnen, kwam onze kleine groep bijeen in Potal, een dorpje in een afgelegen streek van India. Ik had Emil geschreven dat we kwamen, maar maakte geen melding van het doel van onze reis en schreef evenmin met hoevelen we waren. Tot onze grote verbazing constateerden we dat alle voorbereidingen waren getroffen, voor de ontvangst van onze hele groep, en dat Emil en zijn metgezellen onze plannen volledig kenden. Emil had ons opmerkelijke diensten bewezen toen we in Zuid-India verbleven, maar de hulp die we van toen af kregen, valt nauwelijks te beschrijven. Hem en de geweldige mensen die we ontmoetten wil ik alle lof toezwaaien voor het welslagen van de hele onderneming.

We arriveerden laat in de middag van 22 december 1894 in Potal, waar de expeditie van start zou gaan, en zouden de ochtend van Kerstmis vertrekken voor de gedenkwaardigste expeditie van ons hele leven. Ik zal nooit de weinige woorden vergeten die Emil die ochtend tot ons richtte. Deze woorden werden in vloeiend Engels gesproken, hoewel de spreker geen Engels onderwijs had genoten en nooit buiten het Verre Oosten was geweest.

Hij begon als volgt: 'Het is de ochtend van Kerstmis; ik veronderstel dat het voor u de dag is dat Jezus van Nazareth, de Christus, is geboren; in u zal de gedachte opkomen dat Hij was gezonden om zonden te vergeven; voor u zal Hij de Grote Middelaar tussen u en uw God symboliseren. U schijnt zich op Jezus te beroepen als middelaar tussen u en uw God, die een strenge, soms boze God lijkt die ergens ver weg verblijft in een

oord dat hemel wordt genoemd, waarvan ik niet weet waar het zich zou bevinden, behalve in het bewustzijn van de mens. U schijnt God alleen te kunnen bereiken via Zijn minder strenge en liefdevollere Zoon, de Grote, de Edele, die we allemaal Gezegend noemen en wiens komst op aarde vandaag wordt gevierd. Voor ons betekent deze dag meer; voor ons betekent deze dag niet alleen het op deze wereld verschijnen van Jezus, de Christus, maar staat hij ook voor de geboorte van Christus in elk menselijk bewustzijn. Deze eerste kerstdag betekent de geboorte van de Grote Meester en Leraar, de Grote Bevrijder der mensheid van gebondenheid aan en beperking door de materie. Wat ons betreft kwam deze grote ziel op aarde om ons duidelijker de weg te wijzen naar de ware God, de grote Almachtige, Alomtegenwoordige, Alwetende; om ons te laten zien dat God totale Goedheid, totale Wijsheid, totale Waarheid, Een en Alles is. Deze Grote Meester, die die dag op de wereld verscheen, was gezonden om beter duidelijk te maken dat God niet alleen buiten ons verblijft, maar ook in ons, dat Hij nooit gescheiden is, of kan zijn, van ons of welke van Zijn creaties ook; dat Hij altijd een rechtvaardige en liefhebbende God is; dat Hij alles is; alles weet; alle Waarheid kent en is. Al had ik het inzicht van alle mensen samen, het gaat mijn macht te boven om uit te drukken, zelfs in eenvoudige bewoordingen, wat deze Heilige Geboorte voor ons betekent.

Wij zijn er volstrekt van overtuigd, en we hopen dat ook u zult inzien, dat deze Grote Meester en Leraar bij ons kwam om ons tot een dieper begrip te brengen van het leven hier op aarde; beter te laten begrijpen dat alle sterfelijke beperkingen slechts door de mens gecreëerd zijn, en op geen andere manier dienen te worden verklaard. We weten dat de grootste van alle leraren is gekomen om duidelijker te maken dat de Christus in Hem, door Wie Hij Zijn machtige werken verrichtte, dezelfde Christus is die in u, in mij, en in het hele mensdom verblijft; dat we door Zijn leringen in praktijk te brengen alle werken kunnen verrichten die hij verrichtte, en grotere. Wij geloven dat Jezus is gekomen om ons duidelijker te maken dat God de ene grote en enige Oorzaak van alle dingen is, dat God Alles is.

U hebt misschien horen zeggen dat we geloven dat Jezus bij ons Zijn eerste lessen heeft gehad. Misschien geloven sommigen van ons dat inderdaad. Hoe het ook zij, doet het ertoe of Zijn opleiding te midden van ons heeft plaatsgevonden, of een directe openbaring is van God, de ene bron waarin alles in werkelijkheid bestaat? Want wanneer één mens in contact is gekomen met een idee uit de God-geest, en dit via het gesproken woord heeft verspreid, kan een persoon, of iedereen, dan niet opnieuw in contact treden met die gedachte in het Universele? Dat iemand in contact is gekomen met het idee en het heeft verspreid, wil

nog niet zeggen dat het zijn specifieke eigendom is. Als hij het zich toch toe-eigende en in bezit hield, waar zou hij dan plaats hebben om te ontvangen? Om meer te ontvangen, moeten we doorgeven wat we hebben ontvangen. Als we in bezit houden wat we ontvangen, zal stilstand het gevolg zijn en zullen we als een rad zijn dat energie creëert uit water en plotseling, uit eigen wil, het water dat het gebruikt vast begint te houden. Weldra zal blijken dat het door stilstaand water wordt verstikt. Alleen wanneer het water de mogelijkheid heeft er vrij doorheen te stromen, heeft het waarde voor het rad, dat dan energie kan genereren. Dit geldt ook voor de mens. Wanneer hij in contact komt met Gods ideeën, moet hij ze verspreiden wil hij er baat bij vinden. Hij moet toestaan dat iedereen hetzelfde doet, zodat iedereen net zo kan groeien en zich kan ontwikkelen als hij.

Ik ben van mening dat wat Jezus onderwees Hem ten deel viel als rechtstreekse openbaring van God, zoals ongetwijfeld bij andere grote leraren het geval was. Komt niet alles van God, en kan wat één mens kan niet iedereen? Wij geloven dat u ervan overtuigd zult raken dat God altijd gewillig en bereid is om Zich aan alle mensen te openbaren, zoals Hij zich aan Jezus en anderen heeft geopenbaard. De enige noodzakelijke voorwaarde is dat eenieder bereid is God aan de dag te laten treden. We geloven, in alle oprechtheid, dat alle mensen gelijkwaardig zijn geschapen; dat alle mensen één mens zijn; dat de machtige werken die Jezus verrichtte door iedereen verricht kunnen en zullen worden. U zult zien dat er niets geheimzinnigs is aan deze werken. Het geheimzinnige schuilt enkel in de sterfelijke kijk die de mens erop heeft.

We beseffen ten volle dat u bij ons bent gekomen met een min of meer sceptische instelling. We vertrouwen dat u met ons samen zult leven en ons zult leren kennen zoals we werkelijk zijn. Wanneer ons werk gedaan is en de resultaten bereikt zijn, is het aan u om te aanvaarden of te verwerpen, wat u maar wilt.'

De Wet

We verlieten dit dorp en trokken naar Asmah, een kleinere plaats ongeveer honderdveertig kilometer verderop. Emil wees twee jongere mannen aan die ons zouden vergezellen. Deze mannen – knappe, fiere hindoetypes – zouden de leiding van de hele expeditie op zich nemen. De volstrekt ontspannen en rustige manier waarop ze hun taak verrichtten overtrof al onze vroegere ervaringen. Om herkenning gemakkelijker te maken noem ik deze twee mannen Jast en Neprow. Emil was degene die ons had ontvangen, en voor ons zorgde, in het dorp waaruit we vertrokken. Hij had vele jaren meer ervaring dan de anderen. Jast was de leider van de expeditie, en Neprow was diens assistent en zag erop toe dat alle orders werden uitgevoerd.

Emil nam afscheid van ons met enkele opmerkingen. Hij zei: ‘U staat op het punt op expeditie te gaan, vergezeld door deze beide mannen, Jast en Neprow. Zoals u reist zal het ongeveer vijf dagen duren om uw volgende belangrijke stopplaats, ongeveer honderdveertig kilometer verderop, te bereiken. Ik zal hier nog een poos wachten, omdat ik niet zoveel tijd nodig zal hebben om de afstand te overbruggen, maar ik zal daar zijn om u te begroeten. Ik wil vragen iemand van uw groep hier achter te laten om waarnemingen te doen en te bevestigen wat hier gebeurt. Zo sparen we tijd en zal hij zich niet later dan over tien dagen bij de expeditie aan kunnen sluiten. We vragen hem enkel op te letten en verslag te doen van wat hij ziet.’

We gingen op weg met Jast en Neprow aan het hoofd van de expeditie, en ik moet zeggen dat een efficiëntere organisatie nauwelijks denkbaar was. Elk detail was tot in de puntjes geregeld en viel, met het ritme

en de precisie van muziek, op zijn plaats. Deze harmonie hield stand gedurende de hele expeditie, die drieënhalf jaar duurde.

Ik wil hier mijn indruk van Jast en Neprow beschrijven. Jast was een knappe, rijzige hindoe – vriendelijk, doelmatig, geen gesnoef of grote woorden. Hij gaf zijn orders bondig en bijna monotoon, en ze werden verbazingwekkend vlot en nauwgezet uitgevoerd. Van meet af aan zagen we een fijnheid van karakter die ons veel opmerkingen ontlokte. Neprow, een prachtig type, was overal tegelijk, altijd rustig, beheerst, een wonder van doelmatigheid. Hij vertoonde immer dezelfde rust, gepaard aan een kalme precisie in zijn bewegingen en een wonderbaarlijk denkvermogen en vermogen om dingen uit te voeren. Dit viel zo op dat elk lid van de groep er iets van zei. Onze expeditieleider merkte op: ‘Die kerels zijn geweldig. Het is een opluchting mensen te vinden die kunnen denken en dingen voor elkaar kunnen krijgen.’

We kwamen de vijfde dag om ongeveer vier uur in het dorp dat onze bestemming was aan, en daar stond Emil klaar om ons te begroeten, zoals hij met ons had afgesproken. Kunt u zich onze verbazing voorstellen? We waren er volkomen zeker van dat we via de enige begaanbare route hadden gereisd, en op de snelste manier waarop men zich in dat land kan verplaatsen met uitzondering van de wijze waarop koeriers reizen. Zij reizen in elkaar aflossende ploegen, en dag en nacht. Hier ging het om een man van zeer gevorderde leeftijd, zo meenden we, een man die we geenszins in staat achtten om een reis van honderdveertig kilometer af te leggen in minder tijd dan wij voor die afstand nodig hadden; en toch, daar stond hij.

Natuurlijk probeerden we allemaal tegelijk vragen te stellen en wilden we graag horen wat hij te zeggen had. Dit waren zijn woorden: ‘Ik zei, toen u vertrok, dat ik hier zou zijn om u te begroeten, en ik ben er. Ik wil uw aandacht nadrukkelijk vestigen op het feit dat de mens in zijn ware domein onbegrensd is, geen beperkingen in tijd of ruimte kent. Wanneer de mens zichzelf kent, hoeft hij geen vijf dagen vermoeid voort te ploeteren om honderdveertig kilometer af te leggen. De mens in zijn ware staat kan elke afstand, hoe groot ook, in een oogwenk overbruggen. Een ogenblik geleden was ik in het dorp waaruit u vijf dagen geleden bent vertrokken. Wat u als mijn lichaam beschouwde, ligt daar nog altijd te rusten. Uw metgezel, die u in dat dorp achterliet, zal u vertellen dat ik een paar minuten voor vier uur nog met hem in gesprek was, waarbij ik verklaarde dat ik u zou gaan begroeten omdat u ongeveer op dat tijdstip hier zou aankomen. Wat u als mijn lichaam zag is nog daar, en uw metgezel neemt het nog altijd waar, hoewel het nu passief is. Dit deed ik enkel om u duidelijk te maken dat wij in staat zijn ons lichaam te verlaten en u op elke afgesproken plaats, op elk aangegeven tijdstip, te begroeten. De

beide mannen die u vergezelden hadden de reis op dezelfde manier kunnen maken als ik. Zo zult u zich gemakkelijker realiseren dat we slechts gewone mensen zijn, met dezelfde oorsprong als u; dat er geen sprake is van mysterie, maar dat we de vermogens die aan iedereen geschonken zijn door de Vader, de Grote Almachtige, verder hebben ontwikkeld dan u. Mijn lichaam zal tot vanavond blijven waar het is, daarna zal ik het hierheen laten komen, en uw metgezel zal hierheen reizen zoals u het hebt gedaan en hier op tijd arriveren. Na een rustdag zullen we naar een dorpje trekken – een reis van een dag – waar we een nacht zullen blijven, en komen we vervolgens hier terug en ontmoeten we uw metgezel om naar zijn verslag te luisteren. We komen vanavond in de herberg bij elkaar. Dus voorlopig vaarwel.’

Toen we ’s avonds bijeen waren, verscheen plotseling, zonder de deur te openen, Emil in ons midden en zei: ‘U hebt mij, als bij toverslag zoals u zou zeggen, in deze ruimte zien verschijnen. Laat ik u zeggen dat er geen toverij aan te pas komt. Nu volgt een eenvoudige proefneming waar u getuige van kunt zijn. U kunt dit zien, dus zult u het geloven. Mag ik u verzoeken om mij heen te komen staan, zodat u goed kunt waarnemen. We hebben hier een glas water dat een van u juist uit de bron heeft geschept. U ziet dat precies midden in het water een kluitje ijs ontstaat. U ziet het deeltje voor deeltje meer ijs om zich heen verzamelen tot nu al het water in het glas bevroren is. Wat is er gebeurd? Ik hield de centrale atomen van het water in het Universele tot ze vorm kregen, of met andere woorden, ik verlaagde hun trilling tot ze ijs werden, en alle andere deeltjes vormden zich daaromheen tot het geheel nu ijs is geworden. U kunt dit toepassen op een glas, een kuip, een vijver, een meer, de zee, de totale massa van al het water op aarde. Wat zou er gebeuren? Alles zou bevroren nietwaar? Met welk doel? Geen. U vraagt met welk recht? Ik zeg door een volmaakte wet te gebruiken. Maar, in dit geval, waar dient het toe? Nergens toe, omdat niets goeds tot stand is gebracht of kan worden gebracht. Wat zou er zijn gebeurd als ik was doorgegaan, vastbesloten om die taak volledig uit te voeren? De terugslag. Op wie? Op mij. Ik ken de wet, en wat ik tot uitdrukking breng keert even waarachtig bij me terug als ik het tot uitdrukking breng. Daarom breng ik alleen het goede tot uitdrukking en keert het goede alleen als iets goeds bij me terug. U zult direct begrijpen dat als ik het bevroren had voortgezet, de koude op me zou hebben ingewerkt lang voordat ik het doel zou hebben bereikt, en dat ik, de vruchten van mijn wens plukkend, zou zijn bevroren. Als ik daarentegen het goede tot uitdrukking breng, pluk ik eeuwig de vruchten van het goede dat ik doe.

Mijn verschijning in deze kamer vanavond kan als volgt worden verklaard. In het kleine vertrek waar u me achterliet hield ik mijn lichaam

in het Universele door zijn trillingen te verhogen en keerde het terug naar het Universele, of ik gaf mijn lichaam terug, zoals wij zeggen, aan het Universele waar alle substantie bestaat. Vervolgens hield ik mijn lichaam, middels mijn IK BEN, mijn Christusbewustzijn, in mijn geest, tot zijn trillingen waren verlaagd en het hier in deze kamer vorm aannam en u het kon zien. Waar is hier het mysterie? Gebruik ik niet de macht, of de wet, mij geschonken door de Vader via de Geliefde Zoon? Is deze Zoon niet u en ik en het hele mensdom? Wat is hier mysterieus aan? Helemaal niets.

Sta eens stil bij het geloof zoals gesymboliseerd door het mosterdzaadje. Het bereikt ons vanuit het Universele via de innerlijke Christus, die reeds in ieder van ons geboren is. Als nietig stofje komt het binnen via de Christus, de bovenbewuste geest, het gebied van ontvankelijkheid in ons. Daarna moet het naar de berg of het hoogste in ons, de kruin van ons hoofd, worden gevoerd. Daar houden we het vast. Vervolgens moeten we toestaan dat de Heilige Geest neerdaalt. Dan volgt de aansporing: "Gij zult de Heer, uw God, liefhebben, met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht en met heel uw geest." Denk na! Wordt de betekenis duidelijk? Hart, ziel, kracht, geest. Kunnen we op dit punt iets anders doen dan alles overdragen aan God, de Heilige Geest, de Hele Ik/Geest in actie? Deze Heilige Geest verschijnt op vele manieren, misschien als een nietig wezen dat aanklopt en binnengelaten wil worden. We moeten deze Heilige Geest aanvaarden en toestaan dat hij binnentreedt en zich verbindt met het nietige punt van licht of zaadje van weten, eromheen cirkelt en zich eraan vasthecht, zoals u zag dat de ijsdeeltjes zich aan het centrale deeltje hechten, en het zal gestalte krijgen, deeltje voor deeltje, fase voor fase, net als het ijs, en hij zal dat zaadje van weten laten groeien en tot uitdrukking brengen tot u in staat bent tegen bergen van moeilijkheden te zeggen: "Scheer u weg en stort in zee", en het zal gebeuren. Noem dit de vierde dimensie, of wat u maar wilt, wij noemen het God, door de Christus in ons tot uitdrukking gebracht.

Zo is de Christus geboren. Maria, de Grote Moeder, zag het ideaal; ze hield het ideaal in haar geest, ontving het daarna in de aarde van haar ziel, bewaarde het daar enige tijd, bracht het vervolgens voort of baarde het als het volmaakte Christuskind, de Eerstgeborene, de Eniggeborene, de Zoon van God. Hij werd gevoed en beschermd; ontving het allerbeste van Zijn moeder; er werd over Hem gewaakt en Hij werd gekoesterd tot Hij van kind opgroeide tot volwassene. Zo komt de Christus in ieder van ons; eerst als een ideaal, geplant in de aarde van onze ziel – het centrale deel waar God is – en in de geest gekoesterd als het volmaakte ideaal, daarna voortgebracht of gebaar als het volmaakte Kind, het Christusbewustzijn.

U die hebt gezien wat hier tot stand is gebracht twijfelt aan uw eigen ogen. Ik verwijt het u niet. Ik vang uit de geest van sommigen de gedachte aan hypnose op. Broeders, is er hier iemand die meent niet het vermogen te hebben elke door God geschonken gave die hij hier vanavond heeft zien gebruiken te kunnen toepassen? Denkt u ook maar een seconde dat ik op enigerlei wijze uw denken of waarneming naar mijn hand zet? Denkt u dat ik u allemaal onder hypnose zou kunnen brengen als ik wilde; u hebt het immers allemaal gezien? Staat in uw eigen grote Boek niet vermeld dat Jezus een kamer binnentrad waarvan de deuren gesloten waren? Hij kwam gewoon net zo binnen als ik. Denkt u ook maar een ogenblik dat Jezus, de grote Meester en Leraar, het op wat voor manier ook nodig had te hypnotiseren? Hij gebruikte Zijn eigen door God gegeven macht, zoals ook ik dat vanavond heb gedaan. Laat ik zeggen dat ik niets heb gedaan wat niet ieder van u eveneens kan doen. Niet alleen u, maar elk kind dat in deze wereld, of dit universum, wordt of is geboren, beschikt over hetzelfde vermogen om precies datgene te doen wat u vanavond tot stand hebt zien brengen. Ik wil dat dit u helder voor de geest staat. Laat ik u ook zeggen dat u individuen bent, niet alleen persoonlijkheden, dat u een vrije wil hebt, en geen robots bent. Jezus hoefde niet te hypnotiseren en wij ook niet. Twijfel aan ons zolang u wilt tot u geheel overtuigd bent van onze eerlijkheid. Zet de gedachte aan hypnose voorlopig van u af, of laat die althans rusten tot we ons verder in het werk hebben verdiept. Het enige wat we vragen is dat u zich onbevooroordeeld opstelt.'

Astrale projectie

Omdat de volgende fase van onze reis het karakter van een uitstapje had, lieten we het grootste deel van onze uitrusting achter en gingen we de volgende ochtend op weg naar een klein dorp ongeveer dertig kilometer verderop, waarbij alleen Jast ons vergezelde. Het pad was niet al te best en soms zeer moeilijk begaanbaar omdat het door de dichte wouden slingerde die eigen zijn aan dat gebied. We bereikten onze bestemming vlak voor zonsondergang die avond, moe en hongerig, want we hadden de hele dag doorgereisd met alleen rond het middaguur een korte pauze om wat te eten. De streek was over het algemeen ruig en heuvelachtig en het pad leek vrijwel onbegaan. Het was noodzakelijk ons kappend een weg te banen door bosjes klimplanten die we her en der tegenkwamen. Jast leek ongeduldig bij elk oponthoud. We verwonderden ons hierover, want eerder had hij zo kalm geleden. Dit was de eerste en enige keer in de drieënhalve jaar dat hij bij ons was, dat hij niet de kalme, bedaarde Jast was die samen met ons op reis was gegaan. Naderhand, in het licht van wat er gebeurde, waren we niet meer verbaasd over zijn onrust.

We liepen het dorpje met ongeveer tweehonderd inwoners een half uur voor zonsondergang binnen, en ik geloof dat toen bekend werd dat Jast bij ons was alle dorpelingen, ouderen én jongeren, en alle huisdieren en al het vee ons kwamen begroeten. Hoewel ook wij voorwerp van enige nieuwsgierigheid waren, merkten we onmiddellijk op dat Jast het middelpunt van de belangstelling was en door iedereen met de grootste mogelijke eerbied werd verwelkomd. Na enkele ogenblikken richtte hij een paar woorden tot de dorpelingen en keerden ze allemaal, op een paar na, terug naar hun normale werk. Jast wendde zich tot ons en vroeg

of we met hem mee wilden komen terwijl het kamp voor de nacht werd opgeslagen. Vijf leden van onze groep zeiden dat ze moe waren na de reis van die dag en wilden rusten. De rest van ons volgde Jast en enkele dorpelingen naar de rand van de open ruimte die om het dorp heen lag. Na de open ruimte te zijn overgestoken, waren we nog maar een klein stukje het oerwoud ingelopen toen we op de gedaante stuitten van een man die schijnbaar dood op de grond lag – dat was onze eerste indruk. Een tweede blik maakte echter duidelijk dat de rust van de man eerder op diepe slaap dan op de dood wees.

We stonden als aan de grond genageld te staren, want we zagen dat de gestalte die op de grond lag Jast was. Plotseling, toen Jast erheen liep, kwam de gedaante tot leven en nam een staande houding aan. Omdat de gedaante en Jast een ogenblik tegenover elkaar stonden, was de identiteit van de persoon onmiskenbaar: het was Jast. We zagen allemaal dat hij het was. Toen was de Jast die we hadden gekend in een oogwenk verdwenen en stond er nog maar één gestalte voor ons. Natuurlijk vond dit alles in veel kortere tijd plaats dan het kan worden naverteld, en het verwonderlijke was dat niemand van ons ook maar enige twijfel had. De vijf die in het kamp waren achtergebleven kwamen zonder teken van onze kant aangerend. Naderhand vroegen we hun waarom ze waren gekomen. Het antwoord luidde: ‘We weten het niet. Ineens waren we allemaal op de been en renden we naar jullie toe. We weten gewoon niet waarom we het deden. Niemand van ons herinnert zich enig teken te hebben opgemerkt. We bleken jullie kant op te rennen voordat iemand van ons besepte wat we deden.’

Een van ons merkte op: ‘Mijn ogen zijn zo wijd geopend dat ik ver voorbij de vallei des doods zie, en de wonderen die zich aan me openbaren gaan alle begrip te boven.’ Een ander zei: ‘Ik zie dat de hele wereld de dood overwint. Hoe helder staan de woorden me nu weer voor de geest: “De laatste vijand, de Dood, zal worden overwonnen.” Is dit niet de vervulling van deze woorden? Wat is ons verstand een dwerg in vergelijking met dit reusachtige maar eenvoudige inzicht, en toch durven we ons als reuzen van het intellect te beschouwen. Wel, we zijn maar zuigelingen! Ik begin nu de betekenis te begrijpen van “Ge moet wedergeboren worden”. Hoe waar zijn die woorden!’

Ik laat het aan de lezer over zich onze verbazing of verbijstering voor te stellen. Hier hadden we een man, met wie we dagelijks in contact waren geweest en die ons dagelijks had bijgestaan, die zijn lichaam ter bescherming van anderen ter aarde kon leggen, en ons niettemin zo efficiënt kon blijven dienen. Deze gebeurtenis moest ons wel herinneren aan de woorden: ‘Hij die de grootste onder u is, zal dienstknecht of dienstbaar zijn.’ Ik geloof dat er niemand onder ons was die sinds dat moment

niet van alle angst voor de dood was verlost.

Deze mensen zijn gewoon een lichaam voor een dorp in de wildernis neer te leggen, in een streek waar het wemelt van plunderende mensen en rovende dieren, waarna het dorp even veilig is voor verwoestingen door mens of dier als wanneer het in een beschaafd land lag.

Het was volkomen duidelijk dat het lichaam van Jast gedurende aanzienlijke tijd had gelegen waar we het hadden gevonden. Het haar was tot een lange, ruige bos uitgroeid, en er zaten nesten in van een bepaald vogeltje dat typisch is voor die streek. Deze vogels hadden hun nesten gebouwd, hun jongen grootgebracht, en de jongen waren inmiddels uitgevlogen, waaruit onmiskenbaar bleek dat het lichaam al die tijd passief in die houding had gelegen. Deze vogels zijn zeer schuw en verlaten het nest bij de minste verstoring. Dit wijst op de grote liefde en het grote vertrouwen van de vogeltjes.

De opwindning was zo groot dat die nacht niemand in ons kamp, behalve Jast, kon slapen. Hij sliep als een kind. Van tijd tot tijd kwam deze of gene van onze groep overeind om naar de plek te kijken waar Jast lag te slapen, om vervolgens weer te gaan liggen en te zeggen: 'Knijp me eens om te kijken of ik echt wakker ben.' Soms werden krachtigere bewoordingen gebruikt.